

ἡτο ἀντίκτυπος τῆς ἡγαπημένης αὐτοῦ πατρίδος, καὶ πᾶν αἰσθηματικὴς μίαν εἶχε κυριωτάτην χορδὴν τὴν χορδὴν τῆς πατρίδος· ὅταν δὲ κατέκλυζεν τὸ στήθος τοῦ πλήμνυρα εὐγενῶν αἰσθημάτων καὶ διήλυνεν πρὸ τῶν μελανῶν, ὡς τὴν νύκτα, ὀφθαλμῶν τοῦ οἱ μαρτυρικοὶ ἄγωνες τῶν πατέρων τοῦ, τότε ὁ Γιαννοῦκος ἐδραματοῦργει τὴν **"Ἀλωσιν τῆς Τριπολιτσᾶς**, τότε ἐν εὐγενεῖ ἐγωϊσμῷ περιέβαλε μὲ τὴν ἑλληνικὴν του μορφήν τὸν Ρωμαῖον **Κοριολάνον**, τότε ὠνειρόπολει τὴν πατρίδα του ριπτομένον εἰς νέους ἄγωνας καὶ ἀπαξάπαντα τὰ τέκνα αὐτῆς ἀκολουθοῦντα βῆμα πρὸς βῆμα τὴν φίλην πατρίδα!

Τοιαύτη γνησιὰ ἑλληνικὴ ψυχὴ ὑπὸ τὴν ἀγαλματώδη ἐκείνην καλλονὴν ἐπέπρωτο νὰ σθεσθῇ εἰς μίαν καὶ μόνην νύκτα, πληγεῖσα ὑπὸ τοῦ θανάτου, καὶ νὰ ἐπικαλύψῃ διὰ μέλανος νέφους μίαν ἔτι φορὰν τὰ ἀνυπότακτα ὑψηλά τῆς Λακωνίας βουνά, ἐκάστη τῶν ὁποίων κορυφὴ γνωρίζει καλῶς τὸν Πετρόμπεη καὶ τοὺς ἀπιογόνους τοῦ!

Πόσοι δὲν ἔκλασαν τότε τὸν χαριτόδωτον Γιαννοῦκον, πόσοι δὲν ἔρρανον τὸν νεκρὸν τοῦ μὲ ἄνθη καὶ δάκρυα, πόσοι ποιηταὶ δὲν ἐτόνισαν πενθίμως τὴν λύραν τῶν προτῆς νεκρωθείσης ἐκείνης καλλονῆς. Παρῆλθον ἔκτοτε χρόνοι πολλοὶ καθ' οὓς δὲν βλέπομεν τὴν ὥραϊαν ἐκείνην ὑπαρξίν, καὶ μόνον ὅταν συρρέωμεν ἀθρόοι εἰς τὰς παραστάσεις τῶν δραματικῶν τοῦ ἔργου, ὡς εἰς μνημόσυνον ἑορτῆς, ζητοῦμεν ν' ἀνεύρωμεν διὰ τῆς φαντασίας εἰς τοὺς ἥρωας τῆς **Τριπολιτσᾶς** καὶ εἰς τὸν **Κοριολάνον** τὸν **λεδέντην Γιαννοῦκόν** μας.

Κὸς

Ῥτρομάξατε τὴν δυστυχῇ κόρην! Μάτην ἡρώτικα αὐτὴν δὲν μοὶ ἀπῆντησεν ἡ διὰ δακρύων καὶ λυγμῶν... Τὴν περιπλέξατε εἰς τὰς μηχανορραφίας σας· ποῖον πρᾶγμα ἀποτρόπαιον ἐπενοήσατε; Ποῖαν νέαν κτηνώδη σκευωρίαν συνυφάνατε; Ἄ! δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ μάθω αὐτὴν, ὅταν γνωρίζω ὅτι εἰσθε ἱκανοί, τὰ πάντα νὰ πράξετε!

— Συγγνώμην, βαρόνη, πολὺ ἀφίνετε νὰ σᾶς παρασύρῃ ἡ φαντασία. Χθὲς, τῷόντι ἔσχον συνέντευξιν μετὰ τῆς Ἐρριέττης· συνωμιλήσαμεν σπουδαίως ὡς δύο φίλοι. Ἐπῆνεσα εἰς αὐτὴν τὸν Πέδρο, τῇ παρέστησα πάντα τὰ ἐκ τοῦ γάμου τούτου πλεονεκτήματα τὰ ὅποια ἐπιμένετε ν' ἀποκρούσητε, τῇ ὑπέδειξα τὸ μέλλον τῆς, τὴν εὐτυχίαν τῆς ὡς ἐξασφαλισμένα καὶ κατώρθωσα ἀρκετὰ εὐκόλως, σᾶς βεβαιῶ, νὰ τὴν καταπείσω. Ἰδοὺ ἡ κτηνώδης σκευωρία ἦν ἐξύφανα. Συναινοῦσα ἡ Ἐρριέττη νὰ νυμφευθῇ τὸν Πέδρο ἀποδεικνύει τὴν ἀγαθὴν αὐτῆς θέλησιν καὶ τὴν ὀρθοφροσύνην τῆς.

Ἡ βαρόνη ὕψωσε τοὺς ὄμους.

— ὦ! γνωρίζω τὴν ἀταραξίαν σας ἀνέκραξε, καὶ ἡξέυρω μεθ' ὁποῆς προπετείας ψεύδεσθε! Ἀλλὰ μὴ χαίρεσθε, κύριε· μὴ πιστεύετε εἰς τὸν θρίαμβόν σας. Ἡ θυγάτηρ μου ἀνῆκει εἰς ἐμὲ μόνην, εἶναι τὸ ἀγαθόν μου, ὁ βίος μου, ἡ ψυχὴ μου, τὸ πᾶν δι' ἐμέ!... Ἐὰν δὲν εἶχον τὴν θυγατέρα μου, πρὸ πολλοῦ δὲν θὰ ὑπῆρχον πλέον. Καὶ θέλετε νὰ λάβητε αὐτὴν ἀπ' ἐμοῦ! Εἶναι τοῦτο δυνατόν; Θὰ τὴν ἀποσπάσω ἀπὸ σᾶς! θὰ τὴν ἀποσπάσω ἀπὸ τοὺς ἀθλίους

Ἡ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

Παρεσταθῇ χθὲς ἡ **"Ἀλωσις τῆς Τριπολιτσᾶς** ἐν μέσῳ πλήθοντος ἀκροατηρίου, πυκνῆς πυκνῆς νεότητος, καὶ χειροκροτημάτων, καὶ ἐθνικοῦ διαφέροντος, καὶ ἐνθουσιασμοῦ. Ἡ φουστανέλλα, ἡ γαλανὴ σημαία, ἡ Ἑλλάς, ἡ ἑλληνίς, οἱ Μαυρομιχαλαῖοι, ὁ Διάκος, ὁ Κολοκοτρώνης, ὁ σταυρὸς, ἡ πίστις, ὁ ἡρωϊσμὸς ἐφέροντο ἡ ἠκούοντο ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὡς εἰκόνες, ὡς ὀνόματα, ὡς δρᾶσις, ὡς ποίησις. Καὶ τὸ κοινὸν τὸ γαλουχούμενον καὶ συγκινοῦμενον καθ' ἑσπέραν διὰ φραγαλῶν μελωδιῶν, φιλοσοφικῶν ἀνάλυσεων, αἰσθημάτων, καὶ ῥήσεων, χθὲς παρετηρήσαμεν ὅτι ἀνεκουφίζετο, ἀναπνέον ἰκεσιώτερον τρόπον τινα ἀέρα, τὸν εὐδροσον ἀέρα τῆς πατρίδος τοῦ, εὐρόνοντα τοὺς πιεζόμενους αὐτοῦ, καὶ προξενούντα εἰς αὐτὸ χαρὴν καὶ εὐδιαθεσίαν ἐλευθέραν, οὐχὶ μουσαφίρη ξενιζομένου περὶ πλουσίαν, ἀλλὰ ξένην αὐτῷ τράπεζαν, καὶ ἀποθαυμάζοντος μὲν τὰ παρατιθέμενα, δειλοῦ δὲ καὶ ἀπείρου περὶ τὸ φέρεσθαι καὶ γεύεσθαι ἀσυνήθη καρυκεύματα, ἀλλ' εὐδιαθεσίαν καὶ ὄρεξιν Κυρίου ἐν μέσῳ τῆς ἑορταζούτης οἰκογενείας τοῦ, ἀναλαμβάνοντος ἐν πλήρει ἀνέσει καὶ ἀδείᾳ τὴν πατροπαράδοτον καὶ γνωριμοτάτην μαγειρικὴν τοῦ τόπου τοῦ, π. χ. τὸ ἑλληνικώτατον ψητὸν τῆς σούβλας· τοιοῦτόν τινα ἰδιαίτερον χαρακτῆρα ἡδυνήθημεν νὰ ἐξακριβώσωμεν εἰς τὰ χειροκροτήματα, καὶ τὰς ἐπευφημίας, καὶ τὰ ζωηρὰ νεύματα τῶν ἀπλοϊκωτέρων πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἐμπῆκαν ἔς τὸ νόημα, καὶ τὴν ἰδιάλειπτον προσοχὴν τῶν ἀκροατῶν.

Ἡ ἄλωσις τῆς Τριπολιτσᾶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἐξεγέρσεως, ἐκ τῶν ἐνδοξοτέρων σελίδων τοῦ πολεμικοῦ λευκώματος τοῦ 1821, παρέχει πολλὴν τοπικὴν λαμπρότητα, ἀλλ' ὅχι ἀρκοῦντα δραματικὰ στοιχεῖα, ὥστε ἐπ' αὐτῶν καὶ μόνον ἐρειδόμενος ὁ

καὶ σκοτίους συνδυασμούς σας! Ἄ! Δὲν γνωρίζετε ἀκόμη, τί εἶνε μία μήτηρ, ἥτις ὑπερασπίζει τὸ τέκνον τῆς· λοιπὸν θὰ σᾶς τὸ μάθω.

— Ἐ, κυρία, τίς θέλει νὰ σᾶς πάρῃ τὴν θυγατέρα σας; Ὁ γάμος ὁ συνενῶν τὴν γυναῖκα μετὰ τοῦ ἀνδρὸς· δὲν χωρίζει τὴν θυγατέρα ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς. Ἀλλὼς γνωρίζω τὰ αἰσθήματα τοῦ Πέδρο πρὸς ὑμᾶς· ἐπιμένει νὰ μὴ ἀποχωρισθῇ τῆς Ἐρριέττης, ὑπολογίζει ἀκόμη ὅτι ὁ γάμος τοῦ μετὰ τῆς θυγατρὸς ὑμῶν θὰ προσεγγίσῃ ἡμᾶς. Ἡ διακαεστέρᾳ εὐχὴ τοῦ εἶναι νὰ ζήσωμεν πάντες ἐμοῦ οἰκογενειακῶς.

— Προσεγγίσις μεταξύ ἡμῶν! ἐπεφώνησεν ἡ βαρόνη καὶ σκέπτεσθε περὶ αὐτῆς!

— Σκέπτομαι πολὺ, ἐξεναντίας.

— Ἄ! ναι, ἀλλ' ἐλησμονήσατε λοιπὸν τὸ παρελθόν, τὸ ὅποιον ἔπρεπε νὰ ἔχνητε διαρκῶς πρὸ ἡμῶν, τρομερὸν, ἀπειλητικόν;

Ὁ βρόνος ἤλλαξε τὸ χρῶμα.

— Ἐστῶ, εἶπεν, ἂν μὴ ὁμιλῶμεν περὶ προσεγγίσεως, ἢ θεωρεῖτε ἀδύνατον. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ γάμος οὗτος...

— Μὴ μοὶ ὁμιλεῖτε πλέον, μὴ μοὶ ὁμιλεῖτε περὶ τούτου, σᾶς τὸ ἀπαγορεύω! ἀνέκραξεν αὐτὴ μετὰ τινος παραφορᾶς.

— Καλῶς, κυρία βαρόνη, ὑπέλαθεν ὁ Δεσρμαῖζ ἀναλαμβάνων τὸ εἰρηνικὸν ὕψος· θὰ κάμωμεν ἐκ μέρους ὑμῶν τὰς διὰ τὸν γάμον ἐξωδίκους κλήσεις.

τεχνίτης νὰ πλέξη τὸ δράμα του, δίχως πολὺ νὰ προστρέξῃ εἰς τὴν βοήθειαν τῆς φαντασίας· εἶνε δὲ κινδυνώδες τοῦτο, διότι δύναται τις εὐχερέστερα νὰ ἀποπλανηθῇ καὶ νὰ περιπέσῃ εἰς τραγελαφικὰ ἀμαρτήματα, ὅταν μάλιστα, πρωτόπαιρος περὶ τὴν τέχνην, δὲν ἐκράτησεν ἀκόμη στερεῶς ἀνά χειρας τὴν μαγικὴν ράβδον τοῦ δραματικοῦ συγγραφέως. Ἄλλ' ὁ νεαρὸς καὶ προῶρος ἐγκαταλιπὼν τὸν κόσμον, ἐν ᾧ ἔθαλλε καὶ ἐκαμαρώνετο, ποιητὴς κατ' ὀρθωσεν ὄψιν τὸ ἦτο δυνατόν νὰ κατισχύσῃ τῆς ἐναντιότητος ταύτης, συμπληρῶν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ τὴν ἡρωϊκὴν ἱστορίαν διὰ τοῦ ἀπλοῦ καὶ μεγαλόφρονος ἐπεισοδίου, τοῦ ἐκτυλισσομένου περὶ τὴν Νανζενίνην καὶ τὸν Ὀμηρον, τὰ δύο ἐπισημότερα πρόσωπα τοῦ δράματός του, τὸν Ὀμηρον, ὅν' ἔν, ὅσῃ μετριοφρονῶν ὁ Μαυρομιχάλης ποιητὴς ὑπέκρυψεν, ὡς ὑποθέτομεν, ἓνα τῶν περιφανεστέρων βλαστῶν τῆς οἰκογενείας του.

Ἡ σκηνὴ ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς Τριπόλεως ἐνδιατρίβει ὡς ἐπὶ τῷ πλεῖστον. Ὁ Τοῦρκος φρούραρχος Κεχαγιάμπης, ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς ἐπαναστάσεως τῶν ἐλλήνων, ἐκτρέπεται εἰς σφαγὰς τῶν ἐντὸς τῆς Τριπόλεως προκρίτων, τῶν ὁποίων τὰς κεφαλὰς κρεμᾷ πρὸς τέρψιν ἀπέναντι τοῦ σεραγίου του, προσκαλεῖ καὶ τὴν προσφιλεῖ χανούμην του Νανζενίνην νὰ ἐντροφήσῃ εἰς τὸ θέαμα, ἐνῷ αὐτὴ ἐκφράζει τὴν βδελυγμίαν της πρὸς τὴν τοιαύτην σκληρότητα, καὶ μετ' ὀλίγον παρουσιάζεται πρὸς τὸν ἐντὸς τῆς πόλεως ἐγκακλεισμένον νέον Ἕλληνα Ὀμηρον, λαχταροῦντα νὰ εὕρῃ τρόπον ὅπως ἐξέλθῃ καὶ συνενωθῇ μετὰ τῶν κατὰ τῆς πόλεως χωρουμένων ὁμοφύλων του· ἐκδηλοῖ πρὸς τοῦτον τὸν ἔρωτά της, καὶ ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει τοῦ Ὀμήρου, ἀποκαλύπτει πρὸς αὐτὸν ὅτι εἶνε χριστιανή, καὶ δεικνύει τὸν ἐπὶ τοῦ στήθους της κεκρυμμένον σταυρόν· ἀλλ' ὁ Ὀμηρος τὴν ἀποστρέφεται διότι εἶνε χριστιανὴ καὶ σύζυγος Τοῦρκου, μέχρις οὐ ἐξίλει αὐτὸν διὰ τῆς συντριβῆς τῆς μετανοίας καὶ τοῦ ἔρωτός της, προσφέρουσα μετ' ὀλίγον, ὅταν ἡ νύξ, ξίφος εἰς τὴν χεῖρα του, καὶ τὴν ἰδὼν τῆς ἐλευθερίας εἰς τὰ βήματά του. Ἄλλ' ἔνεκα τῆς ἀτυχοῦς παρεξηγήσεως ὑπὸ τοῦ φίλου καὶ συμμαχητοῦ τοῦ Ὀμήρου Γαλάτη, ἐκλαβόντος ὡς προδοσίαν τὸ νύκτιον διάβημα τῆς Νανζενίνης, καὶ ἐξεγείραντος διὰ τῶν κραυγῶν του τοὺς κοιμωμένους, συλλαμβάνεται ὁ Ὀμηρος καὶ ἡ Νανζενίνη ὑπὸ τοῦ Κεχαγιάμπης, καταδικάζονται εἰς θάνατον. Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμήν ὁ δῆμιος εἰσέρχεται διὰ νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσῃ, πίπτει νεκρὸς ὑπὸ σφαίρας βληθείσης ἐκ τῶν εἰσερχομένων ἐντὸς τῆς πόλεως Ἑλληνικῶν στρατευμάτων, ὁ Κεχαγιάμπης μανιώδως θανατώνει τὴν Νανζενίνην, ἐνῷ εἰσερχόμενοι οἱ νικηταὶ Ἑλληνας, ζωοῦσι τοῦτον, καὶ γονυπετοῦντες πρὸ τῆς ἑλληνικῆς σημαίας καὶ τοῦ πτώματος τῆς Νανζενίνης εὐχονται ὑπὲρ τῆς πλήρους εὐδοκίᾶς τοῦ μεγάλου τῶν ἔργου.

Τοιαύτη εἶνε συνοπτικώτατα ἡ ὑπόθεσις τοῦ δράματος, οὗτινος ἡ δευτέρα πρᾶξις, ἐν ᾗ ὁπλίζουσα ἀπελευθεροῖ ἡ Νανζενίνη τὸν Ὀμηρον, καὶ ἡ πατημένος ὁ Γαλάτης ματαιοῖ τὴν θυσίαν της, εἶνε ἡ ὥραιότερα τοῦ ἔργου. Ἡ τρίτη καὶ τελευταία πρᾶξις δὲν εἶνε μετ' ἴσης ἐπιμελείας κατηρτισμένη.

Ἄλλ' ὁ ποιητὴς, μεθ' ὅλας τὰς σκηنيκὰς ἀτελείας του, καὶ τὸ ὑπεράγαν ἑλληνίζον τῶν ἱάμβων του, ἐν ποιήματι κατ' ἐξοχὴν ὀφείλονται, ἂν μὴ καθ' ὁλοκληρίαν, ἀλλ' ἐν τοῖς πλείστοις νὰ ἔχῃ ὡς ὑπογραμμὸν τὴν δημώδη γλῶσσαν, διακρίνεται ἐπὶ τῇ ἀντιρᾷ καὶ πλήρει πολλάκις λυρικοῦ μεγαλείου ποίησις τοῦ δράματος κατὰ τὴν λέξιν καὶ τὴν ἰδέαν καὶ τῇ μετ' ἐγκρατείας διαχειρήσει τοῦ μύθου δίχως

νὰ παρασυρθῇ ὑπὸ τοῦ χειμάρρου τοῦ ἑλληνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ του εἰς ἀτέχνους καὶ ἀβαστάχτους μελοδραματικούς πατάγους κομψασμῶν καὶ βρόντων καὶ φονικῶν διὰ τοῦτο ὁ ἐνθουσιαστής, τὸν ὁποῖον παράγει τὸ ἔργον, δὲν εἶνε ἐκ συναρπαγῆς, ἀλλ' ἐξ εἰλικρινοῦς συναίσθηματος· δὲν εἶνε ζάλη τῆς κεφαλῆς, ἀλλὰ παλμὸς τῆς καρδίας.

Ὡς πρὸς τοὺς κκ. ἡθοποιοὺς, βεβαίως ὁ κ. Ταβουλάρης διέπρεψεν ὡς Ὀμηρος, ἡ κ. Σοφία ἦτο ἀξιόλογος κατὰ τὴν μορφήν καὶ τὴν παράστασιν ὡς Νανζενίνη, ὁ ὑποκριθεὶς τὸν πονηρὸν καὶ ἄπληστον Ἀλβανὸν κ. Δημητρουλόπουλος πολλὴν ἐντύπωσιν ἔκαμεν εἰς τὸ πλῆθος. Ἐπρεπε νὰ καταβληθῇ περισσοτέρα προσοχὴ περὶ τινά.

Ἡ τελευταία σκηνὴ τοῦ φόνου τῆς Νανζενίνης ἐξετελέσθη ψυχρῶς, τὰ δευτερεύοντα πρόσωπα ἔπρεπε νὰ ᾔνε ἐπιμελότερον παρεσκευασμένα, ὁ ὑποβολὴς νὰ μὴ φωνάζῃ πολὺ ὅτε ὁ ὑποκρινόμενος τὸν Κεχαγιάμπην νὰ ξελαρυγγίζεται ἀδεξίως, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι εἶνε Τοῦρκος καὶ πασᾶς.

Δὲ πρέπει δὲ νὰ τιωπήσωμεν ὅτι καὶ μέχρι τῆς κωμωδίας ἦτο ἡ παράστασις ἑλληνικὴ, διότι ἐδιδάχθη ἡ κωμωδία τοῦ κ. Νικολάρα *Τρεῖς Γαμβροὶ καὶ μία νύμφη* τόσω γελαστὴ καὶ τόσω πλέον δημοτικῇ· πολλοὶ ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου ἐξετέλουν συγχρόνως καὶ ἔργον ὑποβλήσεως, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, τόσον ἔχει ἐντυπωθῇ.

Θουλουλοῦ.

ΦΥΛΑΚΑΙ ΣΠΑΡΤΗΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Σπάρτη, 26 Ιουλίου.

Ἐν προηγουμένῃ πρὸς ὑμᾶς ἐπιστολῇ μου, σὰς ἔλεγον περὶ τῶν φυλακῶν Σπάρτης αὐτά: «Φαντάσθητε πρὸς στιγμήν κτίριον μόλις δύο ἢ τρεῖς οἰκογενεῖας δυνάμενον νὰ περιλάβῃ, βρωμερόν, ὕγρον, μὴ ἔχον οὐδὲν προσὸν φυλακῆς, φαντάσθητε ἐντὸς αὐτοῦ 230 ἀνθρώπους ἐστοιβαγμένους, δίκην μαύρης αταφίδος, καὶ θέλετε ἔχει τὰς φυλακὰς Σπάρτης». Ἄλλ' ὅσα ἔλεγον ἐν ἐκείνῃ μου τῇ ἐπιστολῇ τὰ ἔλεγον ἐξ ἀπλῆς ἀντιλήψεως διαβάτου· ὅτε ὅμως χθὲς, κατὰ πρόσκλησιν φίλου μου ἀξιωματικοῦ, διαταθέντος νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰς φυλακὰς, μετέβην ἐκεῖ καὶ εἶδον ἐκ τοῦ πλησίον λεπτομερῶς αὐτάς, ἀκουσίως ἡ μνήμη μου μ' ἔφερε πρὸς τὸν δάντην ὀδηγούμενον ὑπὸ τοῦ Βιργυλίου εἰς τοὺς πολυδαίδαλους τῆς Κολάσεως διαδρόμους καὶ ὡς ἐκεῖνος ἀνεφώνησα καὶ ἐγὼ τό:

Oh! voi qu' entrate Easciate ogni speranza, ἀναλαμβάνων ἅμα καὶ τὴν περιγραφὴν αὐτῶν, ὡς ἐκεῖνος τὴν τῆς Κολάσεως.

Μόλις αἱ θύραι τῶν τρωγλῶν τούτων ἀνοίγονται ἐνώπιον τοῦ ἐπισκέπτου, ἄμέσως οὗτος εὐρίσκεται ἐν ἐκτεταμένῳ καὶ εὐάερῳ προαυλίῳ, σκιαζομένῳ ὑπὸ τῶν δένδρων τοῦ παρακειμένου κήπου, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποῖου δὲν λείπει μὲν εὐτυχῶς κρήνη μὲ ὥραϊον καὶ ψυχρὸν σπαρτιατικὸν νερὸν, ἀλλὰ φεῦ! οὔτε ἡ ἀπαισία βροῦτα.

Τὴν ὥραν καθ' ἣν ἐπισκέπτομαι τὰς φυλακὰς ὅλοι οἱ φυλακισμένοι εὐρίσκονται ἐν τῷ προαυλίῳ ἀναπνέοντες ὀλίγον καθαρὸν καὶ ἐλεύθερον ἀέρα, καὶ λησμονοῦντες τὴν ἀπαισίαν στιγμήν, ἐκείνην καθ' ἣν θὰ κλεισθῶσιν ἐντὸς τῶν δωματίων των.

Περιέρχομαι τὸ προαύλιον ἐρωτῶν τοὺς φυλακισμένους περὶ τοῦ ἄρτου των, περὶ τοῦ ἐπιστάτου των κλπ. καὶ εὐτυχῶς μαυθάνω ὅτι οἱ κύριοι οὗτοι κατὰ παράδοξον ἐξαιρέσιν ἔτυχε νὰ ᾔνε εὐσυνειδητότεροι καὶ φιλανθρωπότεροι τῶν λοιπῶν ἐκ